

РИЗКАТА ЗА ИСУСА

(Коледенъ разказъ)

Въ крайнинитѣ на Витлеемъ живѣеше самичка стара бабичка. Никой не знаеше годинитѣ ѝ, ала всѣки познаваше тежката ѝ неволя. Надъ бедната ѝ кжщурка презъ тази студена нощъ, когато се роди Исусъ, вѣтърътъ грабѣше съ шепи пѣсѣнка отъ пустинята и го хвърляше презъ пустия куминъ, чието огнище отдавна бѣше загаснало.

Студено бѣше въ бедната колибка. И тъмно. Ала срѣднощъ чудна свѣтлина залѣ земята. Изъ заледения въздухъ се разнесе пѣсенъта на далечни камбани. Тази чудна пѣсенъ, като пролѣтенъ лѣхъ, помилва премръзналитѣ страни на бабичката, тя разтърка очи, стана и излѣзе на вѣнъ.

И първото нѣщо, което самотната стара жена видѣ, бѣше една голѣма, голѣма огнена звезда, огрѣла на небето. Отъ нея се разливаше сребърна свѣтлина и сланата блестѣше по дърветата, като скжпоценни камъчета.

Толкова много години бѣше преброила старата бабичка, такова чудо не бѣше виждала.

Тя стоеше слисана и изведнажъ почувствува колко топла стана тая нощъ. Премръзналитѣ ѝ нозе и ржце се стоплиха и сърдцето ѝ заби подмладено и радостно.

И тя видѣ единъ дългъ керванъ, който се задаваше и бързаше, бързаше нататъкъ къмъ голѣмата, свѣтла звезда.

Бабичката се затича къмъ кервана. По побѣлѣлата отъ дебела слана земя тежко стжпяха камилитѣ, накичени съ скжпи персийски килими и тежка коприна. Обковани въ злато и сребро сандъци се люлѣха на животнитѣ. Бѣлобради мждреци и търговци вървѣха съ кервана и скжпитѣ имъ дрехи шумѣха, като пролѣтенъ вѣтъръ.

— На кжде отивате, хора? — попита бабичката.

Единъ отъ мждрецитѣ се спрѣ:

— Отиваме да се поклонимъ на онзи, който се роди въ тая чудна нощъ.

— А кой е той? Царъ или пророкъ? — попита бабичката.

Мждрецътъ добави:

— Радвай се, добра и бедна майко! Онзи, на когото небето запали най-свѣтлата си звезда, иде да донесе миръ на земята и правда между човѣцитѣ. Той иде да утѣши наскърбенитѣ, да смири сърдцата на сиротитѣ, да изтрие